

Andre måder at være kirke på En ny frikirke i Flensborg

I JANUAR I år opstod Fördekirche i Flensborg. Den er en del af De Frie Evangeliske Menigheder i Nordtyskland (FeGN), som stammer fra Hamborg. I 1890'erne opstod her en vækkelse efter et voldsomt koleraudbrud, der kostede 8000 menneskeliv. Lokale kristne var med til at tage sig af de mange syge og med evangeliet om Jesus, trøstede de og gav håb. Efterfølgende opstod et selvstændigt kirkeligt arbejde. Det blev til De Frie Evangeliske Menigheder i Nordtyskland, som deler teologisk syn med Forbundet af Frie Evangeliske Menigheder i Tyskland (FeG).

Hvordan bygger man en ny menighed op?

Kirkesiden (KS) har spurgt Daniel Lindhü-ber (40/ DL), som er kirkens præst.

KS: Daniel, hvordan blev du en del af Fördekirche?

DL: Jeg var præst i en FeG menighed og havde egentlig ikke forestillet mig at skulle flytte, men FeGN tilbød mig og min familie at blive sendt til Flensborg for at grundlægge en ny menighed. Min kone og jeg overvejede det en tid. Vi blev enige om, at det var en spændende chance. Vi havde talt om, at vi nok engang skulle flytte til Flensborg – min kone har dansk familie og lærte dansk som barn – så det var en slags opfyldelse af de forestillinger. I juli 2016 flyttede vi hertil.

KS: Hvordan har I grebet opgaven an, og hvordan finansierer I det, I gerne vil?

DL: Vi fokuserer i første omgang på menighedsgrundlæggelsen. Vores fokus er dog opbygning, så vi arbejder med, hvordan vi kan komme i kontakt med mennesker, der enten ingen forbindelse har til det kristne liv eller meget lidt. Vi er fire centrale personer, men der er yderligere 12 personer i vores fælles startteam. Vi har haft kontakt til forskellige foreninger, som vi gerne vil samarbejde med.

Vigtigt for os er også et tæt samarbejde med ACK i Flensborg og Evangeliske Alliance. Vi vil gerne lære dem at kende. Vi er ikke kommet for at tage medlemmer fra andre eller for at konkurrere, men vi vil gerne byde ind med noget. Vores fokuspunkt er mennesker, der endnu ikke har kontakt til kirken.

Vi har fx inviteret venner, som ikke er kristne, for at spørge dem om, hvad de vil

foreslå os at gøre. Hvad vil de finde attraktivt at være med til. Og så det afgørende spørgsmål: Hvordan kan vi gøre det religiøse sprog tilgængeligt i vores tid? Vi skal forkynde evangeliet, og vi arbejder på at oversætte det til nutiden – uden at opløse det.

Jeg er ansat af FegN. Vi får bl.a. tilskud fra partnermenigheder, der ønsker at støtte grundlæggelsen. Privatpersoner støtter også.

Der er også lidt brugerbetaling på nogle af arrangementerne.

KS: Danske kirker fokuserer i det daglige meget på gudstjenesten om søndagen. Hvilken betydning har gudstjenesten for Fördekirche?

DL: Vi har endnu ikke offentlige gudstjenester. I stedet tilbyder vi til en inviteret kreds brunch en gang om måneden. Her kommer 15-30 personer hos os privat. En halv time før er der en andagt. Man kan godt nøjes med at komme til spisningen. Desuden har vi ugentlige huskredse. Den første uge i måneden er der gudstjeneste med nadver. Deltagerne inviteres personligt. Vi spørger dem, vi møder. Hvordan den offentlige gudstjeneste skal se ud, arbejder vi meget med. Hvem vil vi gerne nå ud til? Gudstjenesten skal være for dem, der kommer og ikke for gudstjenesten selv. Til næste år vil vi tilbyde offentlige gudstjenester ud fra vores nuværende fællesskab omkring brunchen, så oplevelsen vokser ud af fællesskabet. Vi vil prøve os frem og reflektere over det, vi iagttagere, så vi kan ændre det, der er nødvendigt. Vi er et fællesskab, som gerne vil lære af Gud og gerne vil blive ved med at være nogen, der lærer.

KS: Hvad synes du har været de største oplevelser for dig som præst, siden du begyndte her?

DL: Vi er blevet modtaget med åbne arme af de andre kirkelige organisationer i Flensborg. Det har betydet meget. Brunchen og huskredsen er jeg glad for. Særligt glad er jeg for de mange samtaler med ikke kristne, jeg har haft. Folk har åbnet sig og snakket løs om alt muligt mellem himmel og jord, uden jeg har bedt dem om det.

Finn Rønnow

Præst ved Den Danske Menighed i Valsbøl, Medelby, Store Vi og Skovlund Valsbøl Pastorat

Kirken set fra flere sider

Valsbøl – Paris – Bøvlingbjerg – at være præst i tre slags mindretalskirker

Mariekirken i Bøvlingbjerg, tæt på Lemvig i Viborg Stift. Her holder Bøvling Valgmenighed til

DER ER IKKE så langt fra Valsbøl over Paris til Bøvlingbjerg som man skulle tro! Nok er Eiffeltårnet skiftet ud med DTU's vindmøller, som dog også blinker om natten. De tyske og franske gloser er skiftet ud med de vestjyske, og ordet grænseland er vejet for udkant og vandkant. Der er tale om tre slags mindretalskirker; den historisk forankrede, den dansk/protestantiske kirke i et fransk

katolsk landskab og en grundtvigsk valgmenighed i forhold flertallets Folkekirke. Alle tre er strukturelt foreningskirker med generalforsamling, formands beretning og medlemskontingent.

Organiseringsformen giver nærdemokrati og indflydelse, hvis man som medlem ønsker det. Dog er valgmenigheden, som del af Folkekirken, helt økonomisk og admini-

strativt uafhængig af Staten dvs uden nogen form for statstilskud. Præst og øvrig ansatte aflønnes af menigheden. Der er frihed i præstevalg også af en ikke-teolog, og man er fri af kirkeligt bureaukrati både som bestyrelse og præst. Kirke og kirkegård er ejet af Valgmenigheden. Den administrative frihed er mærkbar, hvor beslutningsprocessen er kort; hvad der besluttes onsdag på bestyrelsesmødet kan i princippet udføres torsdag, hvis der er enighed og penge i kassen.

Mht. til medlemsbidrag er det principielt samme system i en valgmenighed som i DKS og DSUK. Medlemmer betaler svarende til kirkeskatten i Folkekirken. I valgmenigheden betaler medlemmerne samme kirkeskat som i sognemenigheden. Dette administreres mere fleksibelt/løst i DKS og DSUK. Selve betalingsformen udenom skattebilletten skærper bevidsthed om, at det koster at drive kirke. Selv ikke kirken lever af Guds nåde alene, men af ussel mammon. Kirkebidrag fra den, som ønsker en kirke i den ånd, nationalitet eller historisk kontekst, som den nu engang er opstået i, må gribe til lommerne.

Det kræver engagement, ånd og kærlighed. Kærlighed til fædrelandet og traditionen og "den danske måde at være kirke på", som de sagde i Paris. Intet er sikret og "butikken" lukker ganske enkelt, når der ikke er medlemmer, der betaler og involverer sig.

At vælge at være en del af en mindretals kirke har sine forskellige grunde; historiske, familiære, holdningsmæssige, sproglige.

Spurgte jeg menigheden i Paris, var svaret: "At kirken er vores andet hjem. Her tales dansk og synges danske salmer og vi holder kirke på den danske måde".

Kirke, kultur og kirkekaffe /fællesskab udgør en treenighed i den såkaldte "danske kristendomsmodel". Og jo længere hjemmefra des tydeligere bliver fællesskabet om det nationale.

I Udlandskirkerne er dåben ofte i praksis en dåb til hele pakken dvs ønsket om også at blive døbt ind i dansk kultur og traditioner, og dermed også tilvalg af dansk identitet og sprog i en fremmed kontekst. Spørgsmålet om tilhørsforhold begynder ofte i samtalen om, hvor og i hvilken kirke barnet skal døbes. Og så er det interessant at se, hvem i parforholdet, det religiøse eller som i Sydslesvig det nationale sorterer under. Der tegner sig et mønster. Og den diskussion tages også i Bøvlingbjerg, når der er tale om "blandede ægteskaber". Er det Folkekirken eller Valgmenighedskirken lille Peter skal døbes i? Og i de små samfund er der en bevidsthed om hvem der hører til hvad.

Alle tre steder er der en særlig trofasthed og ejerskab i forhold til kirken, der viser sig på forskellig måde også i den lille gestus, som jeg ofte oplevede i Valsbøl og nu i Bøvling, at de mest trofaste kirkegængere melder afbud, når de ikke kan komme. I Bøvling Valgmenigheds kirke er det tydeligt at følge med i, hvem der kommer og ikke kommer, for de har faste pladser! Det er vanedannende at gå i kirke.

Marianne Gyldenkerne,

tidl. Valsbøl Pastorat, Frederikskirken i Paris – nu Bøvling Valgmenighed
www.boevlingvalgmenighed.dk